

ශ්‍රී ලංකාව තුළ පමණක් නොව ලෝකය පුරාම, බොහෝ රටවල කලින් කලට විවිධ ප්‍රශ්න මතුවෙමින් ඒ පිළිබඳ නොයෙක් අර්බුද හට ගැනීම ස්වාභාවිකය. මේ අතර තවු, අවනම් ඇදිය ගැන ද මත හේදයට ලක් වන කරුණු බහුල වශයෙන් සාකච්චා වෙමින් පවතී. මෙම ලිපියෙන් අපගේ අවධානය යොමු වන්නේ උසාවිය හෝ අධ්‍යාපනය හෝ සම්බන්ධ කරුණක් ගැන නොවේ. මානව වර්ගයාගේ ප්‍රභවයේ පටන් බිහි වී, සැකසී, විකාශය වී අවුල් වන්නේ ව්‍යවහාරයේ පවතින, ප්‍රධානතම සන්නිවේදන මාධ්‍යය වන භාෂාව ගැනයි. මිනිසාට භාෂාවක් අවශ්‍ය බව කවුරු කවුරුන් පිළිගන්නා බවට වාදයක් නැත. ඒත් භාෂාවේ වැදගත් කම, එහි අත්‍යවශ්‍ය බව හා එය සුරැකීමේ අවශ්‍යතාව ගැන නම් අද සමාජය තුළ පිටත් වන්නන්ගෙන් කී දෙනෙකුගේ අවධානය යොමු වී ඇදීම යනු අපට පැන නගින ප්‍රශ්නයකි.

සමහරුන් නිර්මාණයක් එම කාර්ය සංග්‍රහයට ඇතුළත් වී ඇත්තේද එමගින් සියවෙන කාලීන අරුත ගැන ද සැලකිල්ලට ගනිමින් බව පෙනේ.

මෙම ලිපිය මා, නම් කළේද එම කවි පෙළෙන් උපුටා ගත් එක් පදයක් සකස් කර ගැනීමෙනි. "හා හට සියන්තද අප මේ අවනම්" යනුවෙන් අවසාන පදයෙහි තුන්වන පෙළ සකසා ඇති අය, එම පදය සමගම පැදි පෙළ ද අවසන් කර ඇත්තේ "නොඳ හැටි දැනේ අද මබ මෙහි හැටි අඩුව" යනුවෙන් යෝධී ස්වරයකින් ගලපාන පද වැලකිණි.

ජාතින් අතර සුඛදානාව ගැන අද පෙරටත් වඩා විශේෂ අවධානයකින් කටයුතු කරන ශ්‍රී ලංකාවාසීන් අතර භාවිතා වන සියලුම භාෂාව විකාශ කිරීමට අතරමුත් පෙළඹීම ගැන මෙසේ දුක් වන්නේ මුළුලිම

විවිධ

සම්පාදිත මහාවරය කුසුමා කරුණාරත්න

අසන්නට දකින්නට ලැබේ.

භාෂාවක් නිවැරදිව භාවිතා කරන්නට අද අපේ

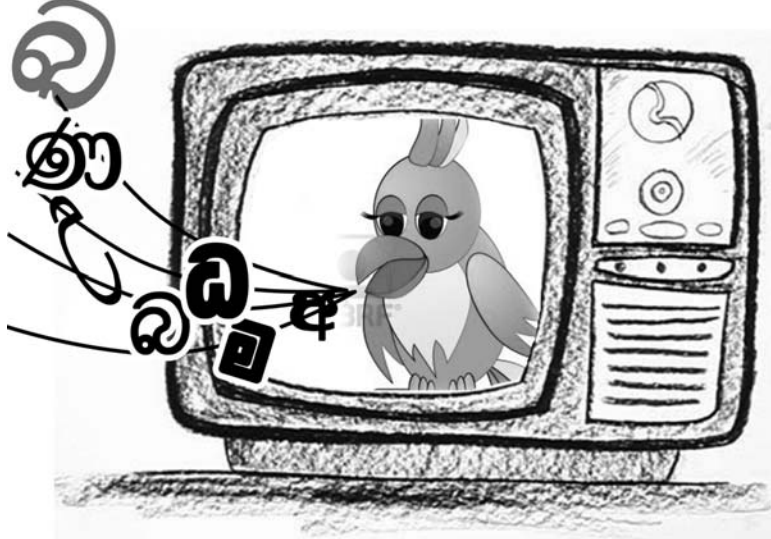
වැරදි භාෂා ව්‍යවහාරයට ඉහත දැක්වූ හේතු අතර අප සැලකිලි කරන පැහැදිලි නම් "දැඩිබරකම" යි තමන්ගේ අඩුපාඩු ගැන දැනුවත්කරගෙන ඇත දැනගැනීමට හා වැරදි නිවැරදි කරගැනීමට ඇතිමි භාරණ තරුණියන් අතරෙන්නක් දක්වන බව පෙනේ කලකට පෙරද සායනික අමාත්‍යාංශයේ සියලු සාහිත්‍ය අනුමෝහයට මා සහායකිනිවය දැරූ කාල වකවානුව තුළ සාහිත්‍ය මාසය වෙනුවෙන් සංවිධානය කළ වැඩ සටහන්වලට "නිවැරදි භාෂා ව්‍යවහාරය" පිළිබඳ සම්මන්ත්‍රණයක්ද අඩු එක් කළේය. එහිදී අපගේ අමේක්ෂාව වූයේ විශේෂයෙන්ම තරුණ නිවේදක මහත්ම මහත්මන්ට දැනුවත් හා අවබෝධයක් ලබාදිය යුතුය යන්නයි. එහෙත් ඇතැම් තරුණ පිරිස් එම අවස්ථාව මග හැරියේ, "මය අපිට අල්ලෙන ගහන්නයි හදන්න" යන ප්‍රකාශය

"කාහට කියමුද අපි මේ අවනම්ව?"

සියලුම සංස්කෘතියේ ඉතිහාසය තරම්ම පැරණි මානවයාගේ භාවිතයට ගිණිකම් කියන සියලුම භාෂාව එදා පටන් මේ දක්වා ක්‍රමික විකාශයකින් යුතුව ඉදිරියට පැමිණ ඇත. භාෂාව වූ කලී, සාපේක්ෂව මෙන් කලින් කලට වෙනස් වෙමින්, අලුත් මුහුණුවර ගනිමින්, අලුත් අලුත් දේ එක් කරගනිමින් ඉදිරියට ගලා යන ප්‍රවාහයක් වන්නක් මිස එක තැන පවතින්නක් නොවේ. වෙනස් වීම සමාජය සමග භාෂාවේද සම්බන්ධ වෙනස්කම් සිදුවිය යුතුය. සිදුත් සගරා කතුවරයා, "වනනුසෙරෙන්න සපයා" යනුවෙන් විවෘත හා ප්‍රච්ඡේද ප්‍රකාශයක් ඉදිරිපත් කළේද කලින් කලට ව්‍යවහාරයේ සිදුවන වෙනස්කම් භාෂා භාවිතයට ද ගලපා ගන්නට ඉඩ සලසමිනි. ව්‍යවහාරය අනුසාරයෙන් සකස් කරගෙන භාෂාවක් භාවිතා කිරීමට එමගින් ඉඩ සලසාදා, අන් කවර භාෂාවකට මෙන්ම සියලුම බසටද පිළිගත් සමීන රටාවක් ඇති හෙයින් එම රටාව නොබිඳී අවශ්‍ය වෙනස්කම් කරගැනීමට ජනතාවට ඉඩ ඇත.

ජාතික කාර්යාලයක් වීම මෙහි තවත් වැදගත් කරුණකි. අය පවසන, "සියලුම සියලුයට තැනක් නැත" යන ප්‍රබල අදහස, එක්මත් ශ්‍රී ලංකාව තුළ සියලුම භාෂාව වඩ වඩාත් විකෘති කර භාවිත කරන්නන් ගැන කට ඇති නොදැ තක්සේරුවයි. මෙම කතුවරයා සිය කවි නොදැ තක්සේරු කිරීමක් බොහෝමයක්ම ඇසී පවසයි. "ඉගිරිසිය සමග මුළු දිවියම ගෙවිනි" යන වේදනාව සනාථ කරන ඒවාය. තමන් අතින් කෙතෙකුට වන අත්වැරදීමක්කට "සමා වෙන්න" යයි අපට පුරුදු සියලුම බසෙන්, සිත්ගන්නාසුලු ලෙස මෙන්ම සැබෑ සංවේදී බවකින් ද යුතුව පවසන්නට ඉඩ තිබේදී, "වෙරි සොරි, වෙරි සොරි" යනුවෙන් ඉංග්‍රීසි යෙදුම් භාවිතා කිරීමෙන් සියලුම ව්‍යවහාරයට වන අසාධාරණය පමණක් නොව ජාතික අනන්‍යතාව යටපත් වීමක් ගැනද මෙයින් හැඟවෙයි. ඊට අමතරව, "බොහෝමයක් සිතියම්" යනුවෙන් කට පුරා සිතාබාස් වාමන්, හදවතින්ම හැසිරී ප්‍රකාශනයට ඉඩ කඩ තිබේදී, "තැනක් යු" යනුවෙන් සාකච්චා ව්‍යවහාරයක් යෙදීම ගැනද මෙම කිවිදිය තම සිත් වේදනාව පළ කරයි. අපේ සියලුම ගැමි ව්‍යවහාරයෙහි යෙදුණ සුන්දර සන්නිවේදනාත්මක ප්‍රකාශ ලෙස ගත හැකි, "බැරකද?", "ගිහින් එන්නම" ආදී යෙදුම් වෙනුවට, "හැයි", "වෙරියෝ", "බැයි", වැනි අපේ නොවන යෙදුම් ගලපා ගනිමින් කරන මෙම අසාධාරණය ද මෙකී කවි පෙළෙන් මතු කර දැක්වෙයි.

එහි පිළිබඳවත්, අක්ෂර වින්‍යාසය හා උච්චාරණය පිළිබඳවත් ප්‍රමාණවත් දැනුවත් හා අවබෝධයක් නොතිබීම වැරදි ලෙස බස හැසිරවීමේ ප්‍රධාන හේතුවක් වී ඇත. දෙවැන්න ලෙස අප දකින්නේ අතරධානයයි. තමන් හැරුණු නොදන්නා දේ පිළිබඳව නිවැරදිව දැනගැනීමට නම් අවධානයෙන් සිටිය යුතුය. විද්වතුන් බස හසුරුවන ආකාරය

සියලුම භාෂාව පිළිබඳව කලින් කලට විවිධ මත වාද පැන නැගුණ අතර ඒවායින් ඇතැම් අදහස් කල් නොයවා භාවිතයෙන් බැහැර වූ අසුරු දැකගත හැකිය. අතින් අතට එවැනි මතවාද මසේද භාෂාවට එකතු වූ ඇතැම් දේ ඉදිරියටත් පවත්වාගෙන යාමට සමත් සොමු වී ඇති ආකාරයද දැන ගැනිය. ගෞල බසට අලුත් මුහුණුවක් හා නව පහසුකම් දුන් කුමාරතුංග මුනිදාස වැනි විද්වතුන් කියමින් රචිතයට අනුව යම් යම් වෙනස්කම්, අනුගමනය කළ බවද අප දන්නා කරුණකි. එතුනා හදුන්වා දුන් ඇතැම් නව අදහස් නොපිළිගත් පිරිසක් ද එතුමා සමග වාදයට එළඹෙමින් ඊට වෙනස් මත පළ කළහ. මෙයින් ප්‍රකට වන්නේ භාෂාවක් වූ කලී සදා කල්ගිම එක දේ නොපැවති, කලින් කලට අලුත් දේ එකතු කරගනිමින් ඉදියට ගලා යන්නක් බවයි. කුමාරතුංග මහතාගේ ප්‍රකට කියමනක් වන, "අලුත් අලුත් දෑ නොතනන ජාතිය ලොව නොතනි" යන්න ද භාෂාව විෂයයෙහි එතුමා කළ නව අත්තලා බැලීම හා පළ

සිංහල භාෂාවේ වියරණ උනහිදීද සාසල් දරුවන්ට කතා කාරක හා කර්ම කාරක හේදය ඉගෙනීමට අවස්ථාවක් ලැබෙනු ඇත. "ළමයා පොත කියවයි" "ළමයා විසින් පොත කියවනු ලබයි" හෝ "ලැබේ" යන මෙම සරල වැකි දෙක එම හේදය පැහැදිලි කර දෙයි. එහෙත් අද අපට නිතරම අසන්නට ලැබෙන්නේ "ඇමතිතුමා විසින් නව ගොඩනැගිල්ල විවෘත කළේය", "ගුරුවරයා ශිෂ්‍යයාට පහර දෙනු ලැබීය" "මෙහි සිටින සියලුම ආරාධිතයන් මම ඉතා ගෞරවයෙන් පිළිගනු ලබනවා" වැනි යෙදුම්ය. මෙවැනි සාවද්‍ය යෙදුම් කොතරම් නම් අද දවස ගානේ අපේ දෙසවනට යොමු වන්නේද ?

කෙරෙහි අවධානය යොමු කළ යුතුය. එසේ හැටිව පන මාසය මගින් ඇතැම් තරුණ නිවේදක නිවේදකාවන් බස් වහර යොදාගන්නා ආකාරය කෙරෙහි අවධානය යොමු කිරීම නොවේ. එවන් නිවේදක පිරිස් බස හසුරුවන ආකාරය ගැන අවධානය යොමු කළ යුත්තේ වරද - නිවරද වෙන් කර ගැනීමට මිස ඔවුන්ගේ වැරදි ව්‍යවහාර අනුගමනය කිරීමට නොවේ.

විළ කරමිනි. වැඩිහිටියන්ගේ, විද්වතුන්ගේ කාර්යභාරයත්, යුතුකමක් වන්නේ තරුණ පෙළ අතර පවතින වැරදි අඩුපාඩු කාරණිකව පෙන්වා දෙමින් ඔවුන් නිවැරදි කරවා ඔවුන්ගේ භාෂා භාවිතයද යහපත් තත්වයකට ගෙන ඒමයි. එහෙත් දේ දැඩිබරකම ඊට මග අනුරන අවස්ථා එමටය.

කල අලුත් අදහස් වලට මග පාදයි. කෙසේ නමුදු සියලුම භාෂාව එලෙසින් විවිධ වෙනස්කම්වලට ලක් වෙමින් ඉදිරියට පැමිණ ඇත්තේ බොහෝ රටට සංවර්ධනාත්මක ලෙසකිනි. එහෙත් වන්නේ තරුණ පරපුරේ ඇතමුත් අතර අද සියලුම භාෂාව කැඩී බිඳී, සුනු විසුනු වී ගමන් පවතින ආකාරයක් දැක ගන්නට ඇත. ලබ් නෂ්ටයා කවියාගේ ප්‍රධානතමයෙන් මීට පෙර අවස්ථා කිහිපයකදී නවක කවි කිවිදියන්ගේ නිර්මාණ සංග්‍රහ කිහිපයක් ප්‍රකාශයට පත් විය. එයින් මුල්ම කාර්ය සංග්‍රහය "කවි සියපත" නමින් 2003 වසරේදී එළි දැක්විණ. එහි අන්තර්ගත කවි පෙළකට එදා අවධානය යොමු කළ මා හට අදටත් එහි අර්ථවත් බව සිහිපත් වෙයි. "තාමිනා සුනුනා සුනිසුදුලා" නම් මුළුලිම ජාතික තරුණ කවිවිද්‍යා කවිකරු එහි "හළ ඇදුරු කුමාරතුංග මුනිදාසගේ වෙනමයි" යන මතයෙන් සිටුවූ කවි පසකින්

කුමාරතුංග මුනිදාසගේ වෙන පළ කරන මෙම දුක් ගැනවිල්ලට එක් කළ යුතු තවත් අනන්ත අප්‍රමාණ සාවද්‍ය යෙදුම් අද අපට නිතර දෙව්වලේ අසන්නට ලැබේ. එදා පාසල් ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන් පහළ ශ්‍රේණිවල සිට ක්‍රමයෙන් දැනුම ලබමින් ඉහළ ශ්‍රේණිවලට සමත් වෙද්දී සියලුම භාෂාව, විකෘතවනා ගැන සියවරෙන් සියවරට මනා දැනුවත් ලැබීමට සුදුසු පොත පත තිබූ අතර පාසල් විෂය මාලාවේ දී ඒවා අන්තර්ගත නොව තිබුණි. අද තරුණ ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන් පමණක් නොව ඇතැම් විට නවක ගුරුවරුන්ගේ අවධානයට පවා ප්‍රිය නොකරන විකෘතවනා සමුහයක් වන මුළුලිම ප්‍රචාර හා අපහැරුම් ආශයක් වී ඇත්තේද ඉත කී පරිදි ව්‍යරණය පිළිබඳව සියවරෙන් සියවරට ක්‍රමානුකූල දැනුවත් ඔවුන් ලබා ගැනී හෙයකි. එම අඩු පාඩුවෙහි පළ විපාක අද අපට නිතර දෙව්වලේ ගුලින් විළුපි කර රූපවාහිනී මාධ්‍යයන්ගෙන් මෙන්ම මහනොට්ටේ ද

මෙහි තුන්වන හා හතරවන හේතු ලෙස අනුකරණය හා විලාසිතාවන් දැක්විය හැකිය. කලකට පෙර එක්තරා රූපවාහිනී නාලිකාවක නිවේදන කටයුතු කළ ප්‍රවීණ නිවේදකයෙක් බොහෝ විට, "ඒ නිසාවෙන්" යන යෙදුම භාවිතා කළේය. "ඒ නිසා" යන්න වෙනුවට මතු එලෙස යොදා ගන්නේ එහි තරඟකරුවන් හෝ වඩා ආකර්ෂණීය බවක් ඇති කරගන්නට විය හැකිය. එතැනට, තාවකාලිකව ගැලපුණා යයි සිතිය හැකි එම යෙදුම අද බොහෝ නිවේදක නිවේදකාවන් පමණක් නොව ගෞරු පොළොව කතාබස්වල යෙදෙන්නන් ද බහුල වශයෙන් යොදා ගන්නා බව පෙනේ. කාර්ය හෝ නිත් නිර්මාණයකට පද පෙරළාගෙන, වෙනස් කරගෙන, යොදා ගැනීමට නිර්මාණකරුවන්ට නිදහස ඇත. මෙය නිර්මාණ නිර්මාණකරුවන්ගේ නිදහස සැලසේ. සැලලිනිති සංදේශ කවියා "සුරුදු සමත් සමගින් සුරුගත එරට....." යනුවෙන් රචනා කරද්දී "සමග" යන පදය "සමගින්" යනුවෙන් සකසා යොදා ගැනීම සදහා උත්තම නිදහස හෙයින් වින්දේය. ඒත් අද ඇතැම් වැඩ සටහන් ඉදිරිපත් කරන්නන් එම තත්වය ගැන අවබෝධයක් නොව, "සමගින්" යන්න නිතර නිතර භාවිතා කරන විට ඉදිරි පරපුර අතරමං කරවීමක් සිදු වනු නිසාය.

අද අපට බොහෝ විට අසන්නට ලැබෙන වැරදි ව්‍යවහාර ඉහත දැක්වූ පරිදි භාෂාවේ මූලික ලක්ෂණ පිළිබඳ අතවබෝධය නිසාම සිදුවන ඒවාය. ඒක බවත - බහු වචන හේදය පාසලේදී දැරුවන්ට කල් ඇතිවම කියා දෙන ව්‍යහාරණ පාඩමකි. ඒත් අද අපට බහුල වශයෙන් අසන්නට ලැබෙන "කියවන්නවලට", "රාත්‍රිත්වලදී", "මාර්ගයත්වලට", "කාර්යයත්වලට", "වැරදිත්වලට", "පරීක්ෂණයත්වලට", "පරීක්ෂණයත්වලට" රූපය දෙවරක් බැගින් යෙදීම වැනි නොයෙක් සාවද්‍ය යෙදුම්වලින් අපගේ දෙවැනි කිසිවකු වාක්‍යයක් ලියා ජන මාධ්‍යය මගින්ද ඉදිරිපත් කළහොත් එහි වරද එක් වරටම සිතියට නොහැරෙන තරමට අද ඇතැම් විද්වතුන් පවා ඊට හුරු පුරුදු වී ඇතැයි සිතේ. පුද්ගලයන්ගේ නාණික හෝ ගණනය කළ හැකි වෙනත් යමක් හැඳින්වීමේදී අප එය "සංකතව" ලෙස මිස "ගණන" හෝ "සංඛ්‍යාව" ගැන කියන්නට අද බොහෝ දෙනාට අමතක වී